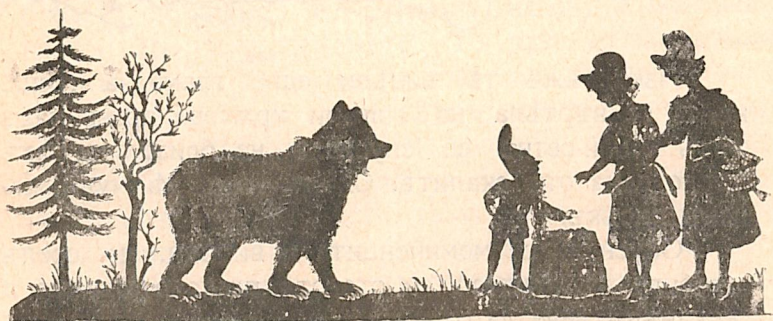

Момиченцата, които били привикнали вече къмъ неговитѣ неблагодарности, си тръгнали изъ пѣтя. Отишли въ града и изпълнили всичко, каквото имъ било поръчано.

Като се връщали у дома си, тѣ вървѣли пакъ по сѣщия брѣгъ и видѣли джуджето, което никакъ не прѣдполагало, че нѣкой ще мине тѣй късно по това глухо мѣсто.

То било изтърсило отъ торбата всичкитѣ си скъпоцѣнни камъни. Вечерното слънце освѣтявало блѣстящитѣ камъни и тѣ тѣй великолѣпно блѣщѣли и се прѣливали възъ всичкитѣ цвѣтове на дѣгата, че момиченцата се спрѣли да се полюбуватъ на тѣхъ.

— Какво се изправихте вие тукъ съ зяпнали уста? — закрѣщѣло джуджето и се зачервило отъ ядъ.

То щѣло още много да имъ се кара, но въ това врѣме веднага се чуло силно рѣмжение и отъ гората се показала една черна мечка. Джуджето много се уплашило и силно подскочило, но немогло вече да се скрие, защото мечката била много наблизко. Въ смъртенъ страхъ джуджето закрѣщѣло:

— Господинъ мечо, прости ме! Азъ ще ти дамъ всичкитѣ си съкровища. Ето, погледни, какви чудни